

[Jens Thoft]

I sådanne situationer, hvor det offentlige er den eneste, der sidder tilbage med smerten – og det er den situation, SF tænker på – er det ikke mere end rimeligt, at Told- og Skattestyrelsen kan gå ind og behandle boet og finde ud af, hvad der er lavet af humbugstreger. Der ville komme masser af skatte- og momspenge hjem også i kraft af de humbugstreger, der er lavet i disse boer, men de bliver aldrig nogen sinde afsluttet, fordi ingen vil stille sikkerhed. Ingen vil betale for det, fordi – som fru Jette Pors sagde, og det har hun jo meget ret i – der ikke er meget at hente i de boer.

Der ville ofte være meget at hente, fordi en række dispositioner kunne ekstinkveres, gøres ugyldige, fordi det er svindel og humbug, men svindelen bliver aldrig opdaget, for ingen tager sig af det. Det er for dyrt for det offentlige at gå ind og finde ud af, hvad der rent faktisk er sket. Derfor er det, jeg synes, det er så vigtigt, at vi får lettet konkursbehandlingen.

Problemet med sikkerhedsstillelsen svømmer jeg gerne over, den vil jeg gerne give de borgerlige partier, hvis jeg kan få dem til at stemme for den øvrige del af forslaget.

Blandt de enkelte ordførere vil jeg godt sige tak til hr. Erling Christensen for støtten, den var varm og helhjertet, kunne jeg høre.

Fru Pernille Sams siger, at forslaget medfører en klar favorisering, som er urimelig over for de andre kreditorer. Jamen, det er den da ikke! Hvis en erhvervsdrivende modtager betroede midler, skal de normalt holdes afsondret fra formuen – og så er der heller ingen risiko, det erkender jeg – men vi er enige om, at det er en noget bøvllet facon for erhvervsdrivende, hvis de skal til at holde moms og skatten afsondret fra den øvrige del af formuen. Det er selvfølgelig rimeligt og fornuftigt, at de erhvervsdrivende kan disponere over de penge, og så kan man i en vis forstand sige, at de såmænd også har fået et pænt vederlag for at lave arbejdet med at opkræve moms og skatten, for det har jo en ganske stor renteværdi at ligge med de momspenge og de skattepenge. Så det er fair nok, men det må også betyde, at man i den anden ende giver det offentlige en særlig stilling.

Hr. Svend Aage Jensby spørger, hvorfor det kun er aktie- og anpartsselskaber, vi tager fat på. Vi tager kun fat på dem, fordi dér, hvor man har en privatperson, der hæfter privat, har vi ikke konkursrytteri. Den private, der går fallit,

hænger virkelig på den, indtil han har fået gældssanering. Men det er de situationer, hvor man har et selskab, som man, dagen før man går fallit, sørger for at tømme, og hvor det offentlige er de eneste, der står tilbage med smerten, vi skal forhindre. Det er disse selskaber, vi skal have fat i.

Hr. Svend Aage Jensby sagde også, at der ville være visse afgrænsningsvanskeligheder med hensyn til, hvor told- og skattevæsenet »hovedsagelig« er kreditor. Hvor meget er det, når de udgør 95 pct.? Dertil vil jeg sige, at vi har den anden sikkerhedsventil, hvis der er tvivl om det, for forudsætningen for, at det offentlige kan få lov at være bobestyrer eller kurator, er, at det offentlige ikke møder indsigelse fra andre kreditorer. Det er klart, at hvis skyldneren også skylder en mælkerregning henne på hjørnet, så møder man ikke denne indsigelse. »Hovedsagelig« betyder »altovervejende«, og det vil ofte være tæt ved 99 pct. af gælden. Der kan være en enkelt eller to små kreditorer, og de vil normalt ikke have noget imod, at skattevæsenet går ind og sætter sig på boet, fordi deres muligheder for at få kroner ud af sagen alligevel er lig nul, og det ved de godt; de kunne aldrig drømme om at ofre de penge, som en sikkerhedsstillelse koster.

Hr. Svend Aage Jensby sagde også, at Told- og Skattestyrelsen er inhabil – det var et argument, som hr. Svend Aage Jensby ikke var ene om, det hørte jeg også fru Pernille Sams og justitsministeren sige. Men igen glemmer man, at Told- og Skattestyrelsen ikke er inhabil i de tilfælde, hvor de er den eneste – eller stort set eneste – kreditor; jeg vil som sagt ikke afvise, at der kan være en bageri- eller en mælkerregning, der heller ikke er betalt. Men det er den situation, vi tænker på, og dér kommer inhabilitetsproblemet ikke ind. Det er ikke rimeligt og også uheldigt, at man i Told- og Skattestyrelsen i kraft af bureaukrati – og det er jo bureaukrati, når man skal have private advokater til at bestyre boet – går i gang med at sælge eventuelle aktiver i boet. Jeg kunne forstå, at det var sådanne situationer, hr. Svend Aage Jensby tænkte på. Men i de situationer, vi tænker på, er der ofte ingen aktiver i boet, der er ikke andet end gæld, fordi det hele er flyttet ud af selskabet, og så starter man et nyt selskab dagen efter for atter at snyde told- og skattevæsenet – altså hr. Svend Aage Jensby og mig og fru Jensen og alle de andre,